

vanføseligt, men jeg troer i Befolkningens Navn at burde udtale dette, for at støtte den ærede Krigsminister imod alle disse forcerede Angreb, for at faae de Gamle.

Krigsministeren: Jeg er aldeles enig med den ærede foregaaende Taler i, at Ungdommen er den fortrinligste Egenkab hos Soldaten, og at den yngre ved mangfoldige Leiligheder er bedre stiftet og kan hurtigere indlives, end den Ældre; men det er en almindelig og Regel hos os, at Enhver bliver i det Vaaben, hvori han engang er, og, naar nu en Mand tidligere har været Artillerist og har været hjemmitteret, og man behøver en Mand ved dette Vaaben, saa tager man hellere ham, end man tager en Mand fra et andet Vaaben, f. Ex. Infanteriet, saameget mere, som man ikke kan vide, hvilket Krav der kan gjøres paa det andet Vaaben, saa at det selv kan komme til at behøve sit Mandskab. Derfor er den Regel altid overholdt ved alle Leiligheder, at man tager først af sit eget Mandskab istedetfor, saaledes som af Nogle foreslaaet, at tage navnlig af det yngre Mandskab fra Infanteriet til Haandlangere ved Ingenieurcorpset eller ved Artilleriet. Det kan man saameget mindre gjøre, som der i Særdeleshed har været et saa stærkt Forbrug af Mandskab ved Infanteriet, og i hvad den ærede Taler yttrede om, at man vilde møde megen Modstand hos de vedkommende Officerer, som vilde foretrække Mandskab af deres eget Vaaben, selv om dette ikke i lang Tid havde været indøvet, maa jeg give ham fuldkommen Medhold. Jeg troer heller ikke, at Officererne have Uret deri, fordi den Dvælse, som de Paagjældende have havt fra ældre Tider, kommer dem til Nytte, naar de i en kort Tid have været indkaldte til Tjeneste, og man kan derfor vistnok ikke renoncere paa de Ældres Tjeneste i Ingenieur- og Artilleriecorpset, om det ogsaa derved kommer til at gaae mere ud over det ene Vaaben end over det andet, hvilket forøvrigt beroer paa tilfældige Omstændigheder, da der i en Campaigne kan være mere Brug for det ene end for det andet. Det har f. Ex. været Tilfældet med Cavalleriet, at det forholdsvis har været mindre brugt end de andre Vaaben, saa at

Forstærkningen af Cavalleriet ikke har været indkaldt og af Reserven kun en Deel.

Grundtvig: Jeg vilde blot tage mig den Frihed at spørge den høitærede Justitsminister, om der kunde være noget Upassende i, at, naar den omtalte Sag var undersøgt, de vedkommende Papirer da bleve fremlagte paa Bordet her i Huset; thi, dersom det skete, saa synes det mig, at der var en meget nem Leilighed, og som vel neppe burde forsømmes, til at blive bekendt med Sagen, efterat den er kommen offentligt frem her i Huset.

Justitsministeren: Der kan vistnok ikke være noget Upassende deri; men Spørgsmaalet er, om man derved vilde opnaae Niemedet; thi, da Sagen har været bragt paa Tale her, turde det maaskee ikke være fuldkomment tilstrækkeligt, at den besvares derved, at Papirerne henlægges paa Bordet.

Grundtvig: Men da vilde det jo ikke feile, at, dersom der behøvedes noget mere, end Brugen af disse Papirer, vilde man kunne gjøre en Forespørgsel til den høitærede Minister.

Black: Rigsdagsmanden for Holbek Amts andet District (Esfærning) har besvaret det Spørgsmaal, som jeg forjæves har ventet Svar paa af den ærede Krigsminister; men han har kun holdt sig til og sagt, der var noget Haandværksmæssigt ved Artilleriet, og at man derfor gjorde større Fordringer til den Vaabenart. Men maa jeg da spørge den ærede Taler, om de da for dette selvstændige Haandværk eller hvad man vil kalde det, om de for det faae en større Gage, efterdi de derfor ogsaa skulle ligge længere i Tjenesten; thi det maatte vel ellers da indrettes paa en anden Maade, saaledes at de enten snarere kunde slippe eller fik en større Gage.

Formanden: De Grunde, som kunne tale for Fastfattelsen af en kortere eller længere Tjenestetid for de specielle Vaabenarter, ligger udenfor den nærværende Forespørgsels Grænse. Jeg maa derfor bede om, at det nu gjorte Spørgsmaal maatte blive ubesvaret.

Krieger: Dersom den ærede Hr. Formand tillader det, var der eet Spørgsmaal, som jeg ønskede at gjøre den ærede Justitsminister, nemlig: om der ikke har været nogen Tvivl med Hensyn til Anvendelsen af Vernepligtstlovens § 8, om man i enhver Henseende har iagttaget den